

Sygn. akt II UK 100/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 14 września 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy M. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 25 stycznia 2016 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 20 grudnia 2013 r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd stwierdził, że ostatni okres ubezpieczenia ustał 20 lutego 2007 r. Wnioskodawca musiałby wykazać, że co najmniej do 20 sierpnia 2008 r. powstała u niego niezdolność do pracy (art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Warunek ten nie spełnia się, gdyż w poprzednich sprawach przesądzono, że wnioskodawca w spornym okresie nie był niezdolny do pracy. Z tych przyczyn nie może zostać uwzględniona opinia biegłego lekarza medycyny pracy. Sąd miał na uwadze opinie innych biegłych wskazujących, że rozpoznane schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego i procesowego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. „W oparciu o wskazane w pkt II zarzuty (*podstaw kasacyjnych*) wskazał na następujące okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania:

1) istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, w zakresie sprzeczności ustalania braku niezdolności do pracy przez organy rentowe w trybie ustawy emerytalnej z art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy i z orzeczeniami lekarzy medycyny pracy wydawanymi w trybie art. 229 kodeksu pracy, w szczególności konieczności odpowiedzi na pytanie dlaczego osoba, wobec której lekarze medycyny pracy wydają zaświadczenia o zakazie podjęcia zatrudnienia, nie może uzyskać prawa do renty wobec sprzecznych z tymi zaświadczeniami ustaleń organu rentowego;

2) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na sprzeczność zaskarżonego orzeczenia, uznającego skarżącego za całkowicie zdolnego do pracy, z zakazem wykonywania legalnie jakiegokolwiek zatrudnienia w zawodach wyuczonych i pokrewnych, wynikającym z wielokrotnych orzeczeń lekarzy medycyny pracy, a w konsekwencji naruszenie konstytucyjnego prawa skarżącego do świadczeń rentowych określonych w art. 67 ust. 1 Konstytucji RP”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do samego pytania. Chodzi o problem prawny podobny do pytania prawnego z art. 390 k.p.c. Powinien więc zostać sformułowany i opracowany na podstawie uprzedniej analizy prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy jest konieczne. Skarżący we wniosku nie przedstawia takiej analizy ani argumentacji uzasadnienia. Postawione pytanie nie

ma rangi istotnego zagadnienia prawnego. Odpowiedź nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa. Lekarze medycyny pracy, którzy wydają zaświadczenia o zakazie podjęcia zatrudnienia, nie decydują o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, czyli w trybie określonym w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Sformułowana kwestia nie składa się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie tej podstawy przysądu jest zbyt ogólne. Zasadniczy mankament polega na nieuprawnionym twierdzeniu, iżby w zaskarżonym orzeczeniu uznano skarżącego „za całkowicie zdolnego do pracy”. Przeciwnie, bo nie taki był przedmiot sprawy. Gorszy stan zdrowia wymagał oceny w aspekcie niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu. Ponadto we wniosku błędnie zawęża się pojęcie niezdolności do pracy, gdyż nie dotyczy tylko zawodów wyuczonych i pokrewnych. Chodzi o niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach). Jest to pojęcie szersze niż zawód wyuczony. Poziom posiadanych kwalifikacji to nie tylko wykonywane dotychczas zatrudnienie, lecz także umiejętności i doświadczenie uzyskane z wykonywania również innych prac niż wyuczone.

Orzeczenie lekarza medycyny pracy wydawane jest w innym trybie. Nie dotyczy niezdolności do pracy, gdyż to należy do lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, a w przypadku sporu sądowego do biegłych lekarzy sądowych. Ostatecznie na podstawie materiału decyduje sąd. Art. 67 ust. 1 Konstytucji RP nie stanowi podstawy roszczenia o rentę, gdyż regulacja w tym przedmiocie to domena ustawy zwykłej (co też wynika z art. 67 ust. 1 zdanie drugie).

Ponadto i co ważniejsze, to negatywne rozstrzygnięcie wynika z ustalenia, że w poprzednich wyrokach przesądzono, iż niezdolność do pracy nie mogła powstać w okresach wskazanych przez biegłego z zakresu medycyny pracy. Nie był zatem spełniony warunek temporalny z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd ustalił też brak niezdolności do pracy. Skarżący we wniosku nie podważa tych zasadniczych ustaleń Sądu powszechnego. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi na których oparto zaskarżony

wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i przy braku zarzutów materialnych kierowanych do podstaw renty nie ma podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Stanowią odrębny element skargi i podlegają ocenie dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw